

I: „Kas võin mina Sinult üks nõu küsida, Anton? Mina varsti vist nälga suren, nii kui minu vanem vend Aron Väikevenes. No mõned ajad veel elus oleme, aga äri varisemas on.“

A: „Kuidas aitan ma Sind? Ega Sa ometi raha laenata taha!“

I: „Ma raha ei küsi, ikka nõu. Kas võin ma mõnda neist paberitükkidest usaldada? Mul neid väga palju isesuguseid: kolmed ruublid, margad kahte sorti, frangid ja muidki.“

A: „Sina, kaval mees ei tea õiget väärtust? Kolla-aegne kuldkümnene või peenem hõbe, vat see oma sära ei kaota.“

I: „Ega Sa, vana sõber minu paberit vahetada ei saa? Metallrahaks muidugi. Ma olen siit-sealt kuulnd, et siinkandis mitu uut riiki loodavat. Siis seda kahtlast rahapaberit palju juurde tuleb.“

A: „Vahetada põle siin midagi! Punased kaapisid minnes rammusama osa kokku. Maha jäi paljas paberipahn. Ja sakslased tulles kah paremat ei too, ikka need ilmasõja ostruublid! Nende see õige riigimark olla koledasti alla käind.“

I: „Ah sedasi siis! Vennas Väikevenes ka koledasti hädas oma rahaga, vahetas ära suure kasuga, aga hirmul on. Komissaarid kangesti valvel ja rahaga laevale ei lase. Loodab punaste kukkumist, siis ehk saab minema- Ameerikasse tahab!“

A: „Eks Sul nüüd valida! Kas seltsid vennaga ehk jääd siia. Sa siinkandis ju kaua eland, küll Eesti riik omaks tunnistab.“

I: „Põle ju veel miskit Eesti riiki. Ja ega see riik nii kergesti ei tule- minu suguvendadel, näe oli, aga ammu enam põle. Ei tule need Taaveti ajad nii kergesti tagasi ühti. Või kesse neid Jumala asju teab?“